

Процес навчання іноземних мов підкоряється двом основним тенденціям: тенденції до міжнародного співробітництва усередині країни; тенденції до вирішення професійних завдань за межами країни.

Зростаюча складність економічних відносин в галузі застосування техніки, трудомістка робота зі здійснення розрахунків, переплетення економік різних країн - усе це підвищує потребу в консультативних послугах. Одночасно підвищується попит на висококваліфікованих експертів, які зможуть узяти на себе завдання консультацій і планування.

Не можна заперечувати той факт, що додаткова кваліфікація з іноземних мов, безумовно, збільшує шанси на ринку праці з розрахунку на відповідну професійну діяльність. Великі фірми шукають знаючих фахівців, що мають досвід навчання за кордоном, що володіють міцними знаннями іноземних мов, знайомих зі специфічними особливостями інших країн. Існує також нагальна потреба економіки в європейських стандартах і методах. Зростаюча інтернаціоналізація економіки, техніки, науки і суспільства вимагає все більше професіоналів, які можуть набути професійних знань за кордоном, що, у свою чергу, неможливо без знання іноземних мов.

Аналіз змісту навчання у вузах, що готують фахівців даної сфери у Великій Британії показує, що багато вузів організують виробничу і навчальну практику в багатьох європейських країнах, що зовсім неможливо без знання іноземних мов у повному обсязі: у комунікативному, науковому і професійному аспектах.

Таким чином, можна з упевненістю сказати, що володіння іноземними мовами є одним зі складених елементів професійної компетентності фахівця.

Список літератури

1. Босак Н., Горіна Ж. Гуманітаризація технічної освіти в Україні через державну мову. // Гуманітарна освіта в технічних вищих навчальних закладах. - К.: ІВЦ Держкомстату України. - 2002. - Вип. 3. - 194 с.
2. Артемов В.А. Психология обучения иностранным языкам. - М.: Просвещение, .1969. - 546 с.

В статье рассматриваются проблемы преподавания иностранных языков на заключительном этапе обучения с целью подготовки студентов к их будущей профессиональной деятельности.

The article deals with the problems of teaching foreign languages on the highest level of education aimed to train students to their future professional activity.

УДК 141.7

З.В.Стежко доц., канд.філос.наук

Кіровоградський національний технічний університет

Г.П.Стежко доц., канд.філос.наук

Кіровоградський національний педагогічний університет ім.. В.Винниченка

Світоглядні орієнтири в ситуації постмодерну

Розглядаються соціокультурні трансформації на зламі епох; роль філософії та її світоглядні перспективи на тлі руйнації стереотипів Модерну.

раціональність, постмодернізм, гранднаративи

Нове тисячоліття позначилося процесами соціально-політичної модернізації, яка постала проблемою подолання, з одного боку, рудиментів тоталітаризму минулого, а з

іншого -- викликів нових моделей демократії. Бурхливі події на теренах України співпали зі світовими цивілізаційними перетвореннями. Доба індустріального суспільства вичерпала свій потенціал і змінилася інформаційною культурою, за філософським визначенням – ситуацією постмодерну, котра проявилася соціальним песимізмом, кризовими явищами в усіх сферах буття, передусім моральної його компоненти. “Ми начебто знаходимося між двома епохами, -- пише П.Сорокін, -- чуттєвою культурою нашого сяючого вчора, що неминуче гине, та культурою прийдешнього завтра, що тількино створюється” [6, С.427]. На індивідуальному рівні це позначилося такими психологічними компонентами свідомості як соціальна апатія, цинізм, гедоністичні устремління, втрата сенсожиттєвих ціннісних орієнтацій, а то й фрустрація на ґрунті нереалізованих сподівань. Відбулася руйнація стереотипів моральних норм поведінки, спотворилися установки на особистісне самовизначення, на тлі сцієнтистсько-технократичного стилю мислення утвердилася субкультура

Насиченість інформаційного простору пропагандою асоціального способу буття, нігілізму на тлі волаючої несправедливості, падаючи на благодатне підґрунтя юнацького екстремізму, загостреного почуття справедливості, притаманних цьому віковому періоду, знайшли свій відгук в свідомості молоді, що вилилося в андеграундну поведінку, в пошук шляхів самореалізації в андеграундній поведінці. Тож настав час перейти від констатації фактів до філософського осмислення історичних перспектив інформаційної культури та теоретико-методологічного забезпечення подолання її викликів, наслідків раціоцентризму, котрим пройняті усі сфери суспільного буття доби постмодернізму, окреслити шляхи гуманізації освіти.

Відомо, що стиль мислення, його філософська складова є одним із засобів оволодіння дійсністю, а цінність світоглядних орієнтацій криється в його практичній значимості. Нігілістичне ставлення до раціоналізму, в засиллі якого постмодерністи вбачають причину кризи сучасного суспільства, спричинило своєрідну реакцію на філософію як на духовно-практичне оволодіння дійсністю. Тож через дослідження ролі філософії, її світоглядних перспектив тема нашого статейного дослідження набуває виходу на соціальну практику.

До аналізу тенденцій розвитку в ситуації культури постмодерну зверталися як провідні західні, так і вітчизняні науковці, проте проблема висвітлювалася переважно в соціологічному, культурологічному, політичному вимірах. Чільне місце посідають дослідження трансформаційних процесів в контексті технологічного детермінізму Г.Алмонда, Р.Даля, К.Дейча, А.Пая, Р.Рігса, Ф.Хайєка, Д.Лайона, Х.Ліндза. Стосовно українських реалій дослідження ситуації постмодерну відображені в працях провідних вітчизняних вчених В.Андрущенка, М.Михальченка, В.Кременя, І.Зязюна, Ю.Пахомова, Є.Головахи, В.Паніотта, В.Рижка, І.Льїна, В.Лук’янця, О.Соболь, М.Марчука, С.Кримського та ін. Втім тема є далеко не вичерпаною, видається, що належної уваги не отримали проблема філософського осягнення гранднративів, світоглядних перспектив постмодернізму як стилю мислення -- особистісного дороговказу.

Усталені ідеали, незаперечні істини сьогодні розглядаються через призму духовної кризи, причини якої кореняться, як не парадоксально це звучить, в грандіозних успіхах науки. В сучасну епоху все очевиднішим стає демонізм науки, вона поступово стає некерованою і, як наслідок, розгортає перед людиною віяло негативних проявів. Користуючись досягненнями науки як даністю і тому мало цінуючи їх, людина стала заручницею деструктивних сил науки, покликаних до життя її ж власною науково-технічною активністю. Можна наводити безліч оцінок сучасного перехідного процесу -- від поміркованих до крайніх -- на кшталт характеристики стану “після оргії” Ж.Бодрійяром (розуміючи під оргією вибухові перетворення в усіх сферах суспільного буття – науці, політиці, релігії, моралі, освіті). Проте всі сходяться на оцінці, що доба

модернізму скомпроментувала себе через тотальний раціоналізм, який виявився згубним для людства. Внаслідок раціоналізації та інтелектуалізації перетворення “раціо” із засобу у мету індивід втратив свободу, відбулася криза свідомості, її роздвоєння між інтимним та суспільним, свободою та необхідністю. “Моральна криза ... є відчуттям абсурдності життя, яке доводиться вести людям. Більшість соціологів знаходять причини моральної кризи у перемозі раціоналізму...” [8, С.78].

Із засиллям войовничої раціональності філософи пов’язують і відчуття абсурдності життя, котре охопило молодь, та моральне падіння суспільства. “Постмодерністська філософія має раціо в тому, що піддає осуду розум як законодавця, тобто як того, хто проектує новий образ світу, нав’язує людству свої мірки, норми тощо” [10, С.11], -- вважає В.Рижко. Це стосується звеличення раціональності у виховному навчанні до рівня довершеності -- раціональності як наукового знання, раціональності як цінності, -- однак, як виявилось, довершених у нищенні гуманного начала суспільного буття, екзистенційної свободи особистості.

На сьогодні найпрагматичніші завдання, які проектуються на освіту, пов’язані, передусім, з виживанням людства як біологічного виду, отожд і людиновимірність пізнання набуває не віддаленого від потреб сьогодення абстрактного змісту, а конкретного природовідповідного характеру, з урахуванням усього попереднього досвіду людства.

Підключаючи звичні для здорового людського глузду формально-логічні методи прогнозування, людина впевнилася в тому, що біосфера в майбутньому може увійти в такий стан, в якому антропності вже не буде місця. Реальні підстави для розгубленості та тривоги, втрати світоглядної орієнтації, довіри до гранднарративів сучасної епохи або епохи модерну дійсно існують. Гранднарративи вже не здатні слугувати надійним засобом легітимізації соціальних інституцій, суспільно-політичних практик, законодавств, способів мислення, моральних норм тощо. Втрачається віра в непогрішимість науки. Маються на увазі як природничо-технічні науки (що є загально визнаним), так і суспільствознавчі, на що звертають значно меншу увагу. Так, комплекс досить розвинутих економічних наук фактично дає досить слабкі практичні результати, особливо в порівнянні з досить значними негативними побічними ефектами. Комплекс соціологічних та політологічних наук також не забезпечує однозначного прогресу суспільства, а часто навіть спотворює сприйняття ситуації. За приклад можна взяти соціологію - коли результати анкетування проголошуються істинними і постають аргументами у наукових дискусіях, - тоді як в дійсності вони виявляють лише ставлення певної групи людей до когось або до чогось. Ставлення ніколи повністю не співпадає з істиною, а часто буває досить далеким від неї.

Можна констатувати, що логічна центрація єврокультури епохи модерну дійсно вичерпала межі своїх можливостей і потребує кардинальних змін. Обговорення даної ситуації проводиться як представниками конкретних наук, так і представниками філософії вже досить давно. При цьому характерним є те, що моменти тривоги за майбутнє в багатьох працях постмодерністського напрямку сягають рівня повного відчаю. Тотальна критичність та деяка істеричність тону вибрана більшістю постмодерністів за певну ідеологію. Їх об’єднує також радикальний сумнів в можливостях філософії знайти оптимальний вихід із ситуації, що склалася. Впевненість у вичерпаності об’єктів філософських досліджень та сумніви в можливостях філософії моделювати майбутнє базується начебто на пристрасті філософії до систематизації, раціоналізації дійсності, до застиглих протиставлень типу “суб’єкт – об’єкт”, “руйнація – творіння” тощо. На думку представників постмодерну, все це якраз і стало однією з головних причин краху гранднарративів. Культурні трансформації, які визначають сучасний стан суспільства, можна характеризувати як експансію гуманізму у всі сфери буття та науки зокрема. Ось як визнають феномен постмодернізму В.Кремень та В.Льїн: “Постмодернізм – це ідейний

прояв і духовне забезпечення процесів, що відбуваються, хоча виражаються знов-таки в переважно гуманітарних поняттях” [1, С.301].

В сучасну перехідну епоху характерними стають так звані паралогічні ситуації, коли в епіцентрі наукового дослідження опиняються несумірності, ситуації з непевною інформацією, парадокси тощо. Тут загострюється потреба у такій формі раціональності, носії якої володіють здатністю загостреної чутливості до відмінностей, здатністю толерантності до несумірного, до гетерогенного, до іншодумства, до “іншого”, до вільної гри наукової раціональності. Однак, думається, що такі претензії до філософії є дещо упередженими, виправдати їх можна лише частково. Застиглі протиставлення та пристрасть до систематизації притаманні не окремо взятій філософії, а найперше є атрибутивними характеристиками повсякденної людської свідомості, так званого “здорового людського глузду”. Загально визнано, що він може орієнтувати людину адекватно ситуації лише в досить вузьких рамках повсякденності, а його постійне прагнення все спростити і поверхнево впорядкувати є однією з головних причин (якщо не головною) періодичних духовних криз в суспільстві. Завданням філософського аналізу є, навпаки, показ відносності, тимчасовості будь-яких схематичних побудов (хоча цьому завданню філософія не завжди слідує), постійний вихід за застигли межі здорового людського глузду, десь скандальний (за висловом А.Камю) спосіб вираження своїх ідей, який якраз і сприяє відносно спокійному, без елементів тривоги, переходу від одного історичного типу світогляду до іншого. Тільки філософія, яка виступає накопиченим і гранично узагальненим духовним досвідом людства, може проаналізувати та підсумувати основні духовні результати кожної даної епохи та виступити провісницею нової історичної перспективи. Це дозволяє їй судити про теперішнє, з одного боку, на основі відрефлексованого досвіду минулих поколінь, а з іншого -- з позиції майбутнього. Як форма теоретичної думки вона володіє могутніми конструктивними можливостями творчого формування принципово нових ідей, світоглядних ідеалів. Тільки філософія здатна мислено “моделювати” різні варіанти світосприймання (“можливі світи”), начебто заготовлюючи пробні системи світогляду та майбутнього, яке ніколи не буває цілковито зрозумілим для теперішнього покоління. За приклад можна взяти філософсько-соціальну концепцію Ф.Ніцше, передбачення якого відносно майбутнього та зокрема соціалізму могли реально змінити плин історії, якби послідовники вчасно звернули на них увагу. Людина, вважає Ф.Ніцше, мріє про благо, справедливість, щастя та шукає засобів реалізації цих мрій – проте вони нездійсненні в принципі, і звинувачувати тут нікого. Насамперед (окрім зазначеного), щасливий вік є цілковито неможливим, тому що “люди прагнуть тільки бажати його, але не хочуть його мати, і кожна окрема людина, коли на її долю припадають щасливі дні, прямо таки навчається молитись про непокоєння та лихо. Доля людей влаштована таким чином, що вони можуть мати миттєвості щастя, але не щасливі епохи. Проте останні зберігаються в фантазіях людини у вигляді мрії про те, що “знаходиться за горами ...” [5, С.472]. І ці мрії вимагають реалізації (а значить, і базисної філософської концепції, тому що без неї, як без стратегії, ніяке знатне, організоване суспільне дійство є неможливим). Прикладом є наша новітня історія догматичного втілення в практику марксистської теорії наукового комунізму. Однак Ф.Ніцше ще в 70-ті роки XIX ст. проводить детальний філософський аналіз теорії соціалізму і попереджує: “Соціалізм є фантастичним молодшим братом майже віджилого деспотизму... Він потребує такої вірнопідданської покори усіх громадян в абсолютній державі, яка ще не існувала дотепер, тому що він прагне знищити будь-яку державу, йому залишається сподіватися лише на короткочасне та випадкове існування за допомогою самого крайнього тероризму. При цьому він вбиває в голови напівосвічених мас, як цвях, слово “справедливість”, щоб цілковито позбавити їх розуму та вселити в них добру совість для тієї злої гри, яку вони мають розіграти” [5, С.446-447].

Взагалі щось дивовижне вдалося побачити в наступному, ХХ столітті цьому геніальному провидцю, який напрозорив, що “прийдешньому століттю доведеться зазнати чималих колькок, в порівнянні з якими Паризька комуна здасться лише легким нетравленням шлунку” [5, С.33].

А ось і абсолютно точний прогноз: “Здатність до хотіння, причому хотіння всією волею, найвеличнішої та дивовижної сили досягає тепер в Росії. Там сила волі відкладається та накопичується з давніх пір, там воля - і невідомо, воля руйнації чи ствердження, - грізно чекає того, щоб звільнитися” [там само].

Якщо філософськи аналізувати духовну ситуацію ХХІ століття, то навряд чи можна категорично ставити питання про її абсолютну новизну та неповторність. “Селекція” світоглядного досвіду минулих поколінь, - того досвіду, з якого потрібно брати уроки на майбутнє, -- показує певну закономірність, необхідність даного процесу. Людство вже переживало в своїй історії добу примітивного антропоцентризму, теоцентризму, мистецтвоцентризму і, нарешті, раціоцентризму - так звану епоху Модерну. Перехідні періоди між цими епохами, думається, також були психологічно непростими, сприймалися есхатологічно. Це є нормальним історичним процесом, - людство “перебирає” різні варіанти світосприйняття, причому всі ці варіанти є історично виправданими та більш-менш рівноцінними.

На сучасному етапі зміни світоглядних орієнтирів ситуація, здається, повторюється. Дослідники проголошують закономірним “виникнення постмодерністської культури філософування про світ, людину, її майбутню долю у Всесвіті. Головна особливість цієї нової культури філософування -- стурбованість становищем особистості в інформаційному суспільстві, яке неперервно удосконалює індустрію комп'ютерних та спіритуальних засобів ідейного, інтелектуального, світоглядного оволодіння людиною” [2, С.50]. Ідеологи постмодерну пропонують і вихід з сучасної духовної кризи: оскільки в минулому всі центрично сформовані типи світогляду закінчувались неминучим крахом, світогляд постмодерну повинен формуватись на платформі філософії “децентризмів”, індетермінізму, в середовищі вільного становлення, яке логічно приведе до кінця гранднарративів. Думається, що практичне втілення цієї тези навряд чи є можливим, і справа тут не в центризмах, і не в децентризмах. Як показує філософський аналіз, в історії виникнення та розвитку людства був, є і має бути в майбутньому тільки один центризм -- антропоцентризм, а всі інші центризми є лише похідними від нього. Причинами періодичних духовних криз, думається, є постійне спотворення цього центризму дискурсом влади -- національною ідеєю, політичним тоталітаризмом, тео-, логоцентризмом тощо. Тобто постійно відбувається зміщення пріоритетів - з мети (антропос) на засоби. Деконструкція тут можлива і навіть необхідна, але її успіхи можуть бути, на нашу думку, лише тимчасовими. Як показує соціальний досвід, повсякденна людська свідомість атрибутивно схильна саме до центризмів, а це означає, що ідея представників постмодерну про майбутнє індетерміністичне середовище вільного становлення не верифікується. Проте ідея антропоцентризму як наскрізної метапарадигми суспільства зовсім не виключає наявності -- в певних межах і на певний час -- будь-яких “похідних” центризмів -- і навіть допускає їх вільну гру, свободу виразу. Межі свободи тут визначаються можливістю керованості цими центризмами з боку антропосу.

Ця думка стосується і раціоцентризму, демонізм якого ми переживаємо саме зараз. Криза сьогодення, яка торкнулася усіх сфер суспільного життя -- це, за образним висловом П.Сорокіна, “пітьма перехідного періоду”, і обумовлена вона саме культурою, яка чимдалі віддаляє суспільство від природи, від природності самої людини, і чим інтенсивніші науково-технічні перетворення цивілізації, тим швидшим є її розпад, прискорюючи зміну епох. “Ніч такої перехідної епохи починає насуватися на нас з її кошмарами, страхітливими тінями, нестямними жахами” [6, С.81].

Сучасне філософське світорозуміння справедливо припускає, що істини науки чи релігії не варті того, щоб в ім'я їхнього торжества особистість жертвувала своєю свободою, гідністю, життям. Наприклад, головне полягає не в тому, відповідає чи відповідає геліоцентризм реальності, а в забезпеченні таких соціокультурних умов, за яких особистість, котра вірить у геліоцентризм, може відкрито сказати про це. З цього погляду принципове значення мають можливість і здатність особистості вільно говорити з іншими про те, що їй здається істинним, а не тільки про те, що фактично є таким.

Антропоцентризм припускає певний пріоритет і будь-якого іншого компоненту світогляду -- наприклад, мистецтва. З позицій сьогодення усвідомлюється вся глибина слів: "Мистецтво і нічого, крім мистецтва. Мистецтво нам дається, щоб не вмерти від істини" [7, С.287], адже недаремно саме на цих словах Ф.Ніцше наголошує А.Камю, характеризуючи абсурдність буття, неспроможність науки. Погодьмося, що об'єктивність наукової істини не робить людину свobodною, навпаки, нічого, окрім відчуття нікчемності при спробі осягнути розумом світ, трансцендентні ідеї (скажімо, в намаганнях осягнути ідею сингулярності) не дають. Тож, якщо в подібних випадках їй захочеться відступитися від істини і отримати абсурдну (тобто раціонально не обґрунтовану) радість від ірраціональних знань, наприклад, релігії або мистецтва, суспільство має прийняти такий вибір як рівноцінний істині. Погодьмося, що "сприймати світ науково зовсім не природно, а умовно в тому значенні, що це передбачає якісь передумови, які самі ще мають виникнути або ж мають бути створені людиною" [3, С.6]. Створити ці передумови як запоруку свободи вибору форм пізнання за ознакою їх людиновимірності є справою самої людини. Тож вона має задовольнятися розумінням, "точніше, мати відповіді, які б дозволяли жити. Ось що і прагне зробити сучасний раціоналізм" [4, С.61],-- говорить М.Моїсеєв.

Ми є прихильниками думки, що розв'язання суперечностей між науковою раціональністю, технічним прогресом і екзистенційною свободою людини криється у визнанні плюралізму форм пізнання, визнання паритетності раціонального та ірраціонального осягнення дійсності. Підтвердження цієї тези ми знаходимо у Е.Фромма, який в релігії вбачає засіб подолання відчуження суб'єкта, але в релігії в широкому сенсі, маючи на увазі будь-які ідеологи, які утримують в собі гуманістичне начало, риси, які притаманні людині іманентно. Шлях до подолання відчуження, щоб людина не почувала себе об'єктом, річчю в техносфері, породженої науковою раціональністю, полягає в гуманізації раціональності, науки, яка панує над особистістю. В ситуації постмодерну змінюється сам статус знання, наукові знання набувають статусу різновиду дискурсу, а істина -- інтерсуб'єктивності. Тож Е.Фромм говорить про становлення "Гуманістичної Науки" про людину як основу для Прикладної Науки і Прикладного Мистецтва Соціальної Реконструкції" [9, С.196].

Втім це не означає повного зречення раціональності, йдеться про надання їй людиновимірності, яка б не лише була здатною подолати виклики науки в термінах модерну, але й вибудувати нову парадигму буття в концептах альтернативності, можливості якої забезпечать саме існування людства. За С.Кримським, "нова раціональність -- це утвердження духовності, прилучення до вищих сенсів людського світу, вона включає різні види і типи освоєння світу, і науковий, і художній, і практичний" [10, С.91].

Таким чином, є підстави для висновку, що перспективи -- за гуманізацією наукової раціональності, надання їй людиновимірного змісту, визнання паритетними з науковим пізнанням інших ірраціональних форм осягнення дійсності -- віри, мистецтва, релігії, інтуїції, одкровення тощо, спираючись на методологічний плюралізм, інтерсуб'єктивність істини, плюралізм позалогічних форм пізнання, софійність -- фактори екзистенційної свободи індивіда на перехідному етапі культури постмодерну.

Список літератури

1. Кремень В., Ільїн В. Філософія: Логос, Софія, Розум.—К.: Книга. – 2007. – 432с.
3. Лук'янець В., Соболев О. Філософський постмодерн. – К.: Абрис, 1998. – 352с.
4. Мамардашвили М. Сознание как философская проблема //Вопросы философии. – 1990. -№10. – С.3-18.
5. Моисеев Н.Н. Расставание с простотой. – М.: “Аграф”, 1998. – 480с.
6. Ницше Ф. Соч.: В 2-х т. – М.: Мысль, 1990. – Т. 1. – 831 с.
7. Сорокин П. Человек. Цивилизация. Общество. – М.: Политиздат, 1992. – 543с.
8. Сумерки богов. - М.: Политиздат, 1990.—398с.
9. Філософія науки, техніки та архітектури: Постмодерний проєкт. – К.: КНУБА, 2002. – 264с.
10. Фромм Э. “Иметь” или “быть” -- М.: АСТ, 2000. – 320с.
11. Sententiae: наукові праці Спільки дослідників модерної філософії (Паскалівського товариства). – Вінниця: Універсам, 2004. - №1.- 390 с.

Рассматриваются социокультурные трансформации на рубеже двух эпох; роль философии и ее мировоззренческие перспективы на фоне крушения стереотипов Модерна.

Sociocultural transformations at the edge of the periods are considered; the role of Philosophy and its world outlook prospects against the background of the Modernist style stereotypes ruining.

УДК. 378.147

В.В. Підоренко, викл., Т.А. Сотніченко, ст.викл.

Кіровоградський національний технічний університет

Коммуникативный подход в обучении иностранному языку

В статье говорится о необходимости совершенствования традиционной технологии обучения иностранному языку через адаптацию зарубежного опыта.

языковая проблема, коммуникативность, коммуникативная компетенция, коммуникативный эффект

Современный цивилизационный рост сопровождается усилением интеграционных тенденций в социокультурной и деятельностной сферах общественной жизни. Это требует развития у молодежи ряда важных личностных характеристик, таких как коммуникативность и толерантность, гуманитарная грамотность и способность к поликультурному взаимодействию. Социализирующая функция образования стимулирует развитие адаптационных свойств личности в условиях динамичной трансформации социокультурной, биологической и информационной среды. В связи с этим возрастает роль иностранного языка как учебной дисциплины, характеризующейся гибкостью организационно-деятельностной и содержательной структуры, вариативностью информационных и методических компонентов. В настоящее время расширение и качественное изменение характера международных связей государства, интернационализация всех сфер общественной жизни делают иностранный язык реально востребованным в практической и интеллектуальной деятельности человека. Именно поэтому подготовка высококвалифицированных специалистов, хорошо владеющих иностранным языком, является социальным заказом общества.

Языковая проблема – один из наиболее мощных факторов, препятствующих современным интеграционным процессам. Задача существенного повышения